

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci stěžovatelky **N. B.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem se sídlem v Chebu, Žižkova 4, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2003, č. j. 59 Az 123/2003 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 27. 6. 2002, č. j. OAM-7453/VL-07-C10-2001, nebyl stěžovatelce udělen azyl dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť stěžovatelka nesplnila zákonné podmínky pro udělení azylu. Zároveň bylo rozhodnuto, že na stěžovatelku se nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka dne 6. 8. 2002 opravný prostředek (dnes posuzovaný jako žaloba), ve kterém uvedla, že nesouhlasí se zamítnutím žádosti, protože ji všichni příbuzní zavrhli, její muž ji bil, sebral jí dítě a ukrývá ho a vyhrožuje jí zúčtováním, jestliže se vrátí. Z těchto důvodů žádá o přehodnocení „své věci“.

Vzhledem k okolnosti, že nebylo možné zjistit místo pobytu stěžovatelky a tato skutečnost bránila po více než 90 dnů vydání rozhodnutí ve věci, Krajský soud v Plzni napadeným usnesením řízení dle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“), ve spojení s § 33 zákona o azylu, zastavil.

Ve včas podané kasační stížnosti proti „rozsudku Krajského soudu v Plzni o zamítnutí žaloby“ stěžovatelka nesouhlasí s „odůvodněním rozsudku, že žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná“. Namítá, že její pronásledování manželem bylo trpěno státními orgány, zejména policií, kde má manžel známé, což jsou dle jejího názoru důvody pro udělení azylu z politických důvodů. Dále uvádí, že její problémy budou po návratu do vlasti daleko výraznější a nesnesitelnější. Z těchto důvodů žádá o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatelka podala dne 1. 8. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. V návrhu uvedla, že z Moldavska odešla, protože s manželem, který je alkoholik a bije ji, nežije, matka ji nechce, nemá kde bydlet a do České republiky přijela pracovat. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 30. 5. 2002 dodala, že se do Moldavska nechce vrátit, neboť nemá kam. Do České republiky přijela na pozvání své příbuzné, chce zde žít a pracovat. Ze spisu krajského soudu je zřejmé, že tento opakovaně zjišťoval místo pobytu stěžovatelky, kdy jak orgány Policie České republiky, tak i Ministerstva vnitra, soudu sdělily, že stěžovatelka je hlášena na adrese K. 148, okr. Cheb. Přípisem ze dne 21. 3. 2003, č. j. SCPP-1115/PL-IV-2003, sdělila soudu Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, oddělení cizinecké policie Cheb, že se stěžovatelka na výše uvedené adrese nezdržuje, a že majitel domu, ve kterém je stěžovatelka hlášena, dům nikomu nepronajímá. Policii není pobyt cizinky znám. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo zjistit pobyt stěžovatelky, neboť se na posledním místě hlášeného pobytu nezdržovala a jiný její pobyt nebyl znám, byla jí usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2003, č. j. 59 Az 123/2003-25, ustanovena opatrovnice pro řízení M. H., které bylo doručeno napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Dle § 33 zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci.

Podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení; jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud. Není-li kasační stížnost důvodná, Nejvyšší správní soud ji rozsudkem zamítne.

Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je rozhodující, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Protože podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a jelikož v souzené věci krajský soud řízení zastavil, tedy neprojednával návrh meritorně, je zřejmé, že tento stížnostní důvod na daný případ nemůže dopadat. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že „nesouhlasí s odůvodněním rozsudku, že žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná“ a dále uvádí důvody, pro které jí dle jejího názoru měl být přiznán azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Jak je však ze shora uvedeného patrné, krajský soud v tomto případě nezamítl žalobu jako nedůvodnou, ale zastavil řízení, protože nebylo možné zjistit, kde se stěžovatelka zdržuje. Stěžovatelka však v kasační stížnosti tyto závěry soudu žádným způsobem nenapadla a ani nezpochybnila.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. 1. 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu